

РОЗДІЛ I

ПЕРСЕФОНА

— Я к же я ненавиджу ці вечірки.
— Краще б матері цього не чути.
Кидая погляд через плече на Психею.

— Ти ж також їх не зносиш.

Я вже втратила лік заходам, на які мати затягувала нас упродовж останніх років. Для неї це — наче гонитва за черговою перевагою, черговою фігуркою в шаховій партії, правила якої відомі лише їй. Певно, було б легше це витримувати, якби я не відчувала себе однією із цих самих фігурок.

Психея підходить до мене та злегка підштовхує плечем.

— Так і знала, що знайду тебе тут.

— Це просто єдине тут місце, яке я можу стерпіти.

Навіть попри те, що, по суті, галерея статуй є власне втіленням пихи, це відносно проста зала — якщо сяйливу мармурову підлогу й вишукані сірі стіни можна назвати простими, — у якій колом стоять тринадцять постаментів на повний зріст. Кожен зображає одного з Тринадцятьох правителів Олімпу. Блукаючи по фігурах поглядом, я мовчки їх перелічую — Зевс, Посейдон, Гера, Деметра, Афіна, Арес, Діоніс, Гермеса*,

* У цьому всесвіті Гермес — жінка. (Тут і далі примітки перекладачки.)

Артеміда, Аполлон, Гефест, Афродита, — перш ніж повернутися до останньої статуї. Від очей її приховує чорна вуаль, що сягає підлоги й стелиться шлейфом навколо основи постаменту. Проте навіть через тканину не можна не помітити його широких плечей і гострих пік корони, що прикрашає чоло. Мої руки так і сверблять зірвати цей покров, щоб нарешті побачити його обличчя.

Аїд.

За кілька швидкоплинних місяців я нарешті відвоюю свою свободу, втечу із цього міста й більше не повернуся. У мене не буде іншого шансу дізнатися, який вигляд має привид Олімпу.

— Чи не дивно, що вони так і не знайшли йому заміни?

Психея пирхає.

— Скільки разів ми вже порушували цю тему?

— Та годі тобі. Ти ж і сама знаєш, що це дивно. Вони — Тринадцятеро, яких насправді лише дванадцять. Аїда вже давно з ними немає.

Аїд — правитель Нижнього міста. Принаймні був ним колись. Це спадковий титул, а вся їхня династія вже давно вимерла. Наразі Нижнє місто технічно підпорядковується Зевсу, як і вся решта, але з того, що мені доводилося чути, він на той бік річки ніколи й носа не потикає. Здолати Стікс важко з тієї ж причини, що й покинути Олімп: кажуть, що кожен крок відчуватиметься так, ніби твою голову розколюють навіл. Ніхто добровільно на таке не здатен. Навіть Зевс.

Особливо зважаючи на те, що жителі Нижнього міста навряд чи кинуться виціловувати йому дупу так само, як це роблять тут, у Верхньому. Тож навіщо упрягатися у весь цей дискомфорт — і нічого не отримати натомість? Не дивно, що Зевс уникає тієї місцини, як і всі ми.

— Аїд — єдиний, хто ніколи не навідував Верхнього міста. Гадаю, він відрізнявся від решти.

— Ні, не відрізнявся, — категорично заперечує Психея. — Легко собі таке уявити, коли його вже нема, та й титулу його також. Але всі Тринадцятеро однакові, навіть наша матір.

Вона має рацію — я знаю, що це так, — проте не можу втриматися, щоб не пофантазувати. Я простягаю руку, але зупиняюся, не даючи пальцям торкнутися обличчя статуї. Мною просто керує хвороблива цікавість до цієї мертвої спадщини, а це не варте тих проблем, що можуть спіткати мене, якщо я піддамся спокусі й зірву таємничу вуаль. Тож я опускаю руку.

— Що задумала наша мати цього разу?

— Не знаю. — Психея зітхає. — От би Каллісто була тут. Лише вона вміє їй протистояти.

Наша мати — Деметра, і коли нас заштовхнули в цей сьйливий світ Тринадцятьох, я та три мої сестри навчилися пристосовуватися кожна по-своєму. Бо все тут таке яскраве й екстравагантне, що спочатку можна й не помітити, яке воно гниле зсередини. Тут або адаптуєшся, або тонеш.

Я взяла на себе роль чемної доньки, що завжди слухається, і завдяки цьому у Психеї є можливість тихенько займатися своїми справами, не привертаючи до себе уваги. Еввідіка з погано прихованим відчаєм чіпляється за будь-який прояв життя чи веселощів. А Каллісто? Каллісто ж протистоїть матері із силою та завзяттям гладіаторки. Вона радше зламається, аніж прогнеться, і тому мати дозволяє їй не відвідувати цих обов'язкових заходів.

— Це на краще. Якщо Зевс почне підбивати до неї клинці, вона може йому й зацідити. Тоді не обберемося проблем.

Єдиний мешканець Олімпу, який може дозволити собі вбити когось, не зіткнувшись з наслідками — начебто — це знову ж таки Зевс. Уся решта має дотримуватися законів.

Психея здригається.

— Він щось дозволяв собі з тобою?

— Ні, — хитаю головою, все ще споглядаючи статую Аїда. Ні, Зевс не чіпав мене, проте на останніх декількох прийомах, які ми обоє відвідували, я постійно ловила на собі його погляд. Саме тому сьогодні навіть спробувала уникнути заходу, але мати все одно практично виштовхала мене за двері, змусивши супроводжувати її. Привернути увагу цього чоловіка — не до добра. Бо це завжди призводить до однакового результату: жінки залишаються зломленими, а Зевс, закінчивши з ними, живе собі далі, як нічого не було — не отримуючи натомість навіть негативних заголовків у пресі. За ці роки проти нього було висунуто одне-єдине офіційне звинувачення, але й те більше нагадувало цирк, бо зрештою жінка зникла ще до того, як справа дійшла до суду. Найоптимістичніший сценарій припускає, що вона якимось чином спромоглася втекти з Олімпу; більш реалістичний — що поповнила список Зевсових жертв.

Тож ні, краще уникати його за будь-яку ціну.

І робити це було б значно легше, якби моя мати не була однією з Тринадцятьох.

Знайомий звук клацання підборів, що спритно наближаються, відлунуючи на мармуровій підлозі, змушує моє серце прискоритися. Мати завжди крокує так, наче йде на битву. На секунду я серйозно роздумую, а чи не сховатися мені за завуальованим постаментом Аїда, проте відкидаю цю ідею ще до того, як Деметра з'являється у дверях галереї. Хованки лише відтягнуть неминуче.

— Он ви де.

Сьогодні вона вбрана в сукню насиченого зеленого відтінку, що облягає її фігуру й підкреслює образ Матінки-землі, яка не дає місту голодувати. Їй до вподоби, коли люди бачать тільки лагідну усмішку й простягнуту руку допомоги, не помічаючи, що за ними ховається жінка, здатна з радістю розчавити будь-кого, хто стане на заваді її амбітним планам.

Мати зупиняється навпроти постаменту своєї тезки — Деметри. Її статуя вирізняється розкішними формами, які підкреслює сукня вільного крою з подолом, по краю якого ростуть квіти. Такі ж квіти можна помітити на її оповитому вінком чолі. Вона усміхається так, наче знає всі секрети всесвіту. Часом я ловлю матір на спробах скопіювати цей вираз обличчя.

І зараз її уста вигнулися, проте усмішка не сягає очей, погляд яких вона скеровує на нас.

— Ви маєте спілкуватися з іншими гостями.

— У мене голова болить. — Я використовую ту саму відмазку, яку вже називала сьогодні в спробах уникнути вечірки. — Психея просто підійшла пересвідчитися, що зі мною все гаразд.

— Хм-м-м, — хитає мати головою, — ви обидві стаєте такими ж безнадійними, як і ваші сестри.

Якби я знала, що треба бути безнадійною, аби уникнути її настирних втручань у моє життя, з радістю обрала б таку роль замість тієї, що граю. Зараз звертати зі шляху вже пізно, проте від перспективи повернутися на вечірку мій вдаваний головний біль одразу починає набувати рис справжнього.

— Я сьогодні піду раніше. Боюся, як би не дійшло до мігрені.

— Ні в якому разі. — Вона промовляє це достатньо м'яко, проте в її голосі чути сталеві нотки. — Зевс бажає поговорити з тобою. Немає причин змушувати його чекати.

Мені на думку спадає одразу з десяток, та я знаю, що мати не дослухається до жодної з них. І все ж не спробувати не можу.

— Знаєш, кажуть він убив усіх своїх трьох дружин.

— Що, безумовно, менш клопітно, аніж розлучення.

Я лише кліпаю очима, не в змозі зрозуміти, чи вона жартує.

— Мамо...

— Ой, та розслабся. Ти така напружена. Довіртеся мені, дівчата. Я знаю, що роблю.

Моя мати, вірогідно, є найрозумнішою з відомих мені людей, проте ми з нею прагнемо різних речей. Менше з тим, ухилитися не вдається, тож ми з Психеєю покірно покидаємо залу, слідуючи за нею. На мить мені ввижається, ніби я відчуваю погляд мармурового Аїда на своїй спині, проте це лише фантазія. Аїд — це мертвий титул. І навіть якби то було не так, сестра має рацію: він був би не кращий за решту.

Вийшовши з галереї статуй, ми опиняємося в довгому коридорі, що веде назад до вечірки. Як і все у вежі Додона*, він видається величезним, надмірним і марнотратним. Принаймні вдвічі більшим, аніж потрібно, як і височезні двері, повз які ми проходимо. По обидва боки вони обрамлені темночервоними шторами, підв'язаними посередині, що звисають аж до самої підлоги — чергова нотка екстравагантності, якої цьому місцю аж ніяк не бракує. Здається, ніби крокуєш палацом, а не хмарочосом, що височіє над Верхнім містом. Бо ж не приведи небо комусь бодай на секунду забути, що Зевс у нас тут за короля. Мене щиро дивує, що він не розгулює вбраний у таку саму корону, як і його статуя-тезка.

Банкетна зала теж вражає пафосом. Це величезна кімната, одна стіна якої повністю скляна. Вікна і двері по той бік ведуть на терасу, з якої відкривається вид на місто. Ми перебуваємо на найвищому поверсі вежі, тож краєвид справді вражає. Звідси видно майже все Верхнє місто й ріку Стікс, що з такої висоти здається суцільною звивистою темрявою. А по той бік од неї? Нижнє місто. Звідсіля воно майже не відрізняється від Верхнього, проте для нас та територія така недосяжна, що, як на мене, з тим самим успіхом вона могла б простиратися на Місяці.

* Назва вежі відсилає до давньогрецького міста Додона в Епірі, неподалік від сучасної Яніни, де свого часу перебував оракул Зевса.

Сьогодні двері до тераси зачинені, аби холодний зимовий вітер не завдавав нікому дискомфорту. Замість краєвиду видно лиш темряву, через яку вся зала відображається у склі, наче у спотвореному дзеркалі. Гості вдягнуті у все найкраще, навколо вирає веселка з дизайнерських суконь і смокінгів, тут і там виблискують невиправдано дорогі коштовності й інші прикраси. Натовп рухається, мов хворобливий калейдоскоп, змішуючись, перешіптуючись, розповсюджуючи прекрасну отруту своїми нафарбованими вустами. Все це нагадує мені кімнату кривих дзеркал. Хай би яке красиве було відображення в них, воно — не те, чим здається.

Решту стін прикрашають гігантські портрети дванадцятьох членів Тринадцяти. За старовинною олімпійською традицією вони намальовані олією. Ніби Тринадцятро — справді уявляють себе монархами. Подекуди художник явно дозволив собі пофантазувати. Більш юна версія Ареса, до прикладу, взагалі не схожа на нього самого. Вік, звісно, накладає свій відбиток, проте його підборіддя ніколи не було таке квадратне, а плечі — аж такі широкі. Митець також зобразив його з величезним мечем у руці, хоча мені достеменно відомо, що нинішній Арес посів своє місце завдяки покорі, а не воєнним звитягам. Хоча з такої історії, певно, шедевра не намалюєш.

Треба бути вельми специфічними людьми, щоб спромогтися пліткувати, інтригувати й зраджувати під пильним наглядом власних портретів, але серед Тринадцятьох не бракує подібних чудовиськ.

Мати з легкістю просувається крізь натовп, почувуючись у своїй стихії серед інших акул. Вона обіймає посаду Деметри вже майже десять років і є однією з найновіших членкинь Тринадцятьох, утім поводить себе так, наче була народжена в цих колах, а не обрана голосуванням, як і решта Деметр до неї.